

Fritz ni izmed tistih ljudi, ki pišejo zgolj zato, ker so navajeni in čutijo potrebo, kakor čutijo drugi potrebo prijateljstva ali izpovedi, in ki je stvar zanje končana, kadar so napisali, kar so hoteli. Videl sem, da so mu bila lica zardela in da je bila tenka, skoro prozorna koža pod njegovimi očmi upadla.

»Kaj piše Vischer?«

»Kaj naj piše? To je vendar vseeno.«

»Zdi se mi, da so pesmi...«

»Naj se ti o pesmih nikar nič ne zdi, mož dobrega okusa! Studijo se mi samemu. Vprašam te le, zakaj sem jih pisal?«

»Vsega je dosti v njih, samo srca ni nikjer.«

»Srca? Pač, to besedo sem nekoč slišal. Srce? Ta zvok mi ni popolnoma neznan.«

»In če ga nimamo, si ga moremo za poezijo izmisliti.«

»Tako, sedaj mi je vse jasno. Tu tiči moja tragična krivda. Tvoj poklic je vedeževanje. Kako naj postanem Aleksander Veliki, dokler nisem

zaklal nobenega prijatelja? Gotovo je, da ne smem več briti, potem bom z lahkoto napisal Mir in Vojno. Ali boš jutri zvečer doma?«

»Zakaj?«

»Praznujemo Adin rojstni dan. Napisal bom prigodnico in jo deklamiral.«

Tedaj je prišla Ester z materjo od zajtrka.

»Ali nas spreliš v Bargello?« mu je rekla, ko mu je podala roko.

»Mi ni mogoče. Moram v kavarno. Štirinajst dni nisem videl nobenega časopisa; zaostal bom za časom.«

»Tedaj se vidimo zvečer.«

»Moram v kino.«

»Kaj je?« Videl sem, da je pozorno pogledala in lahko zardela.

»La nave. Film stane sedemstotisoč.«

»Ne, kaj je? Kaj ti je?«

»Kaj bi bilo in kaj naj je meni?«

Mislím, da je potrť, ker je obupal nad seboj.

(Konec prih.)

VERNIH DUŠ DAN.

Zložil A. Kalan.

Po vrtih se je krizantema bela
smejala smrti mehkih rož-vrtnic,
čez log... čez prazna gnezda nemih ptic
je v vihri burja svojo pesem pela.

Grobove pa za hip pomlad je objela
s sijajem tisoč luči in cvetic,
o zlatih nadah umna vseh pravljic
čez groblje mrtvih živa je hitela,

življenje dihala v pokojne speče,
budila v vrhah je cipres šuštenje:
»Li v grobu... li nad grobom dom je sreče?«

»Kje mrtvi so... kje živi... vse li sen je? —«

»Kedo ve,« glas iz groba zašepeče:

»Je li življenje smrt — li smrt življenje?...«

NAGROBNI SPOMENIK.

Zložil A. Kalan.

Na grob posejte mi pšenice zlate,
ob grob mi vinsko trto nasadite,
pšenična zrna, grozde odberite
nektar, ambrozijo za božje svate!

Specite iz rumenih zrn oblate,
iz zlatih grozdov v kupo natočite
cekinastega vina in vabite
k daritvi v cerkev sredi trate — brate!...

ko zvon v svetišče zadnjič bo odpel,
ko obmolknil zadnji slavec bo v gorici,
ko segel srp po zadnji bo pšenici —

končan bo žrtev dan. — Tedaj vesel,
iz groba vstal, v naročje pohitel
bom Milosti, Lepoti in Resnici...

